

Kronika zapomnianego terroryzmu

5 maja 2016

Parlamenty, politycy, media i fora internetowe rozbrzmiewają oburzeniem na palestyński i islamski terroryzm. Wszystkie poczynania Izraela i jego zachodnich sojuszników usprawiedliwiane są obroną konieczną przed „terrorem”. Szerzy się islamofobia, równająca każdego muzułmanina z terrorystą. Tymczasem na temat innego terroryzmu panuje cisza, mimo że poprzedzał on o lata ten islamski i zapoczątkował bliskowschodnią spiralę przemocy.

PRZEMILCZANA HISTORIA

W Palestynie, w latach 1920–1936 – epoce wczesnych zamieszek i protestów przeciw napływowi Żydów, bilans ofiar po obu stronach był mniej więcej zrównoważony, a akty przemocy spontaniczne i niezorganizowane. Od 1937 roku, po przetrąceniu przez Anglików i Żydów kręgosłupa 2-letniej arabskiej rewolcie przeciw napływowi intruzów, ataki przybrały czysto terrorystyczny charakter i przytłaczająca ich większość dokonywana była przez syjonistyczne organizacje paramilitarne: Hagana, Irgun i Lehi. Prawdziwa fala syjonistycznego terroru wezbrała po powstaniu Izraela w 1948 roku.

Obecnie każdy palestyński atak w Izraelu jest natychmiast hałaśliwie nagłaśniany przez media, podczas gdy historia żydowskiego terroryzmu jest dyskretnie przemilczana, podobnie jak dysproporcja w liczbie ofiar i okrucieństwie sprawców. Jak podają izraelskie statystyki, w wyniku arabskich ataków terrorystycznych zginęło od 1920 do 1999 roku 2500 Żydów. Tak przynajmniej wynika z danych izraelskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, podczas gdy Jewish Virtual Library podaje liczbę 3791 żydowskich ofiar terroryzmu. Dane dotyczące strat po stronie palestyńskiej są trudniejsze do znalezienia i

weryfikacji, gdyż oparte są na liczbach szacunkowych i wahają się od około 14 do 90 tysięcy zabitych. Jest wysoce prawdopodobne, że źródła izraelskie poważnie zaniżają straty palestyńskie, a strona palestyńska je zawyża. Jak na razie, w mediach i opracowaniach dominuje wersja izraelska. W żadnym jednak wypadku nie da się ukryć faktu, że statystycznie w wyniku ataków zawsze ginęło co najmniej kilkunastu cywili Arabów na każdego Żyda.

KRONIKA ZBRODNI 1937-2014

Poniższa lista incydentów jest oparta na zweryfikowanych informacjach, często opartych na wynikach badań historyków izraelskich, m.in. Benny Morrisa, z wykluczeniem statystyk i zarzutów zawartych w publikacjach o charakterze antysemitycznym. Pełny wykaz izraelskich zbrodni, szykan i państwowego terroryzmu zapełniłby kilka opasłych tomów.

1937 – 1939. Kampania Terroru przez Irgun. Irgun zamordował w tych latach co najmniej 250 palestyńskich cywili.

06.11.1944. Morderstwo Lorda Moyne. Walter Guinness, lord Moyne, był brytyjskim Ministrem Stanu dla Bliskiego Wschodu. Miał polskie koneksje – po 1 września 1939 roku był przewodniczącym Komitetu Pomocy Polsce, a swój londyński dom przy 11 Grosvenor Square oddał na użytek polskich oficerów. Był autorem zaostrożenia przepisów przeciw żydowskiej emigracji do Palestyny. Został wraz ze swym szoferem zamordowany przez Lehi (Gang Sterna) w Kairze. Dwaj mordercy zostali skazani na śmierć i powieszeni. Odkryto, że pistolet, z którego strzelali, był wcześniej użyty w licznych morderstwach Arabów w Palestynie. Izrael sprowadził ciała morderców z Egiptu w 1975 i uroczyście pochował z wielką pompą na cmentarzu zasłużonych na wzgórzu pamięci (Wzgórze Herzla) w Jerozolimie.

22.07.1946. Hotel „Król Dawid”, Jerozolima. Paramilitarna organizacja Irgun, dowodzona przez późniejszego premiera Izraela, Menachema Begina, podłożyła 350-kilogramową bombę w

hotelu „Król Dawid”. W wyniku wybuchu zginęło 91 osób, 40 zostało rannych, około jedna trzecia z nich to cywile. Izrael do dziś odmawia potępienia zamachu, twierdząc, że śmierć cywilów była przypadkowa.

25.07.1947. Incydent Sierżantów. Po wydaniu wyroku śmierci na 2 terrorystów Irgunu przez brytyjskie władze mandatowe, Irgun porwał 2 sierżantów armii angielskiej i zagroził ich śmiercią, jeśli skazani nie zostaną wypuszczeni. Gdy Anglicy nie zareagowali na groźbę, sierżanci zostali zamordowani, a ich ciała powieszone w sadzie pomarańczowym i zaminowane. Mina poważnie zraniła brytyjskiego oficera.

12.12.1947. Bomba w Jerozolimie. 20 Palestyńczyków zostało zabitych i 23 rannych, gdy przy Bramie Damasceńskiej wybuchła bomba ukryta w samochodzie pułapce.

18.12.1947. Masakra w Al Khisas. 2 samochody bojówkarzy Hagany przejechały przez wioskę, położoną w pobliżu Jeziora Tyberiadzkiego. Pasażerowie strzelali do wszystkiego co się ruszało i rzucali granatami. Zginęło 10 osób. Część mieszkańców uciekła. W nocy z 5 na 6 czerwca 1949 pozostałych zapędzono kopniakami do ciężarówek, po zmuszeniu ich do zburzenia własnych domów. Porzucono ich, wraz z wypędzonymi mieszkańcami sąsiednich wsi, na pustkowiu w pobliżu opuszczonej wsi Akbara, bez żywności i wody. Na terenie opuszczonej wsi Żydzi założyli kibuc Ha Goszrim.

19.12.1947. Masakra w Qazaza. Żydowscy terroryści wysadzili w powietrze budynek Mukhtara (sołtysa). Zginęło 5 dzieci.

01.01.1948. Masakra w Balad Al-Szejk. Był to odwetowy rajd Irgunu. Zaczęło się od tego, że Irgun obrzucił granatami tłum 100 Arabów zgromadzonych w poszukiwaniu pracy przed bramą rafinerii nafty w Hajfie, zabijając 6, raniąc 42. W odpowiedzi Arabowie zabili 39 żydowskich pracowników rafinerii. Hagana potępiła pierwszy zamach, ale równocześnie wydała nakaz odwetowego rajdu na Balad Al Szejk z rozkazem „zabicia jak

największej ilości mężczyzn". W nocy około 200 uzbrojonych żydowskich bojówkarzy zaatakowało wieś, położoną 5km na południowy wschód od Hajfy. Wrzucali do domów granaty, wyciągali z nich mężczyzn i rozstrzelali ich na miejscu. Zginęło od 21 do 70 Arabów, w tym 2 kobiety i 5 dzieci.

04.01.1948. Bomba w Dżaffa. Terrorystyczna organizacja Lehi zdetonowała przed ratuszem bombę ukrytą w ciężarówce. Zginęło 18 osób, 80 zostało rannych.

05.01.1948. Hotel Semiramis. Hagana podłożyła bombę w hotelu Semiramis. Zginęły 24 osoby.

07.01.1948. Bomba w Jerozolimie. Irgun, przy pomocy skradzionego samochodu policyjnego, wepchnął 2 stalowe beczki wyładowane gwoździami, złomem i trotylem w tłum arabskich cywili, czekających na autobus przy Bramie Dżaffa. W wybuchu zginęło 16-20 osób.

15.02.1948. Masakra w Sa'sa. Oddział Palmach (elitarnej jednostki Hagany) zajął w nocy, bez oporu, wieś położoną nad granicą z Libanem. Żydzi wysadzili w powietrze 16 domów i zamordowali około 60 mieszkańców.

31.03.1948. Linia kolejowa Kair – Hajfa. Lehi zaminowało tory. Zginęło 40 osób, 60 zostało rannych.

09.04.1948 – 10.04.1948. Masakra w Deir Jassin. Wspólna operacja Irgunu i Lehi (Gangu Sterna) pod kryptonimem „Jedność”. 9 kwietnia o 4:30 nad ranem 120 żydowskich bojówkarzy otoczyło wieś, położoną między żydowskimi osadami Givat Shaul i Montefiore. Przez dwa dni mordowali mężczyzn, kobiety i dzieci, wysadzali w powietrze domy, obdzierali trupy z kosztowności i rabowali. Wedle niektórych raportów, Żydzi gwałcili, a potem mordowali młode dziewczyny. Od 25 do 80 wziętych do niewoli arabskich jeńców zostało zamordowanych, a ich ciała wrzucone do kamieniołomu. Pewną ilość jeńców paradowano na ulicach Zachodniej Jerozolimy, gdzie żydowski tłum pluł na nich i rzucał kamieniami. Zostali potem

zamordowani. Żydzi wywieźli 55 osieroconych w masakrze dzieci do Al Kuds (Jerozolimy) i porzucili je bez opieki przy Bramie Dżaffa. Część mieszkańców obronili ortodoksyjni Żydzi z Givat Shaul i Montefiore. Po masakrze Menachem Begin, komendant Irgunu, późniejszy premier Izraela i laureat Nagrody Nobla wydał następujące oświadczenie: „Przyjmijcie moje gratulacje z okazji tego wspaniałego aktu podboju. Przekażcie wyrazy uznania wszystkim dowódcom i żołnierzom. Ściskamy Wasze dłonie. Jesteśmy wszyscy dumni z doskonałego przywództwa i ducha walki podczas tego ataku... Powiedzcie żołnierzom: waszym atakiem i podbojem tworzyliście historię Izraela. Walczcie tak dalej, aż do zwycięstwa. Jak w Deir Jassin, tak wszędzie indziej będziemy atakować i porażać wroga. Boże, Boże, wybrałeś nas na zdobywców!”

13.04.1948 – 14.04.1948. Masakra w Naser Al-Din. Oddział Irgunu przebrany za arabskich partyzantów wszedł do wsi w nocy. Z kilkuset mieszkańców wioski przeżyło 40. Wszystkie domy zrównano z ziemią.

02.05.1948. Masakra w Ein al-Zeitun. Przed zajęciem wsi leżącej pobliżu granicy z Libanem przez oddziały Palmach, wszyscy mężczyźni uciekli, wiedząc o polityce praktykowanej przez żydowskie bojówki – mordowania w zajętych miejscowościach wszystkich mężczyzn pomiędzy 10 i 50 rokiem życia. Pozostali mieszkańcy zostali wypędzeni z domów. Około 70 osób zostało zamordowanych. W roku 2000 żydowski właściciel dawnej wsi urządził w dawnym meczecie mleczarnię, a ściany zamazał hebrajskimi grafitti.

13.05.1948 – 19.05.1948. Masakra w Abu-Szusza. Wieś, 8 km od Ramle, została zajęta kolejno przez brygadę Giv'ati izraelskiej armii, milicję z kibucu Gezer i wreszcie brygadę Kiryati. Żydzi mordowali mężczyzn, gwałcili i mordowali kobiety. Uciekający mieszkańcy byli ostrzeliwani ogniem z karabinów maszynowych. W 1995 roku odkryto masowy grób z 52 szkieletami. Ruiny wsi zostały zrównane z ziemią w 1965 roku, wraz z ruinami wszystkich innych arabskich wiosek, z rozkazu

rządu Izraela, gdyż były „skazą na krajobrazie”.

13.05.1948. Masakra w Al Husainija. Bojówkarze z Palmach (elitarna jednostka Hagany) zmasakrowali 30 kobiet i dzieci w wiosce położonej w pobliżu granicy z Syrią.

21.05.1948. Masakra w Beit Daras. Wieś, położona na południu nad granicą z Gazą, skutecznie broniła się przed atakami izraelskich bojówek i armii. W maju została zdobyta. Rozwścieczeni oporem Żydzi zamordowali 265 mieszkańców, głównie kobiety, dzieci i starców.

11.07.1948. Masakra w Lydda. Żydowski 89. batalion komandosów pod dowództwem Mosze Dajana zajął miasto leżące w pobliżu Tel Awiwu. Podczas ataku Żydzi nie brali jeńców i strzelali do wszystkiego co się ruszało. Ulice były usłane trupami mężczyzn, kobiet i dzieci. Żołnierze przez megafon ogłosili, że mieszkańcy będą bezpieczni w meczecie Dahmasz. Jednak w odwecie za śmierć kilku żydowskich żołnierzy zostali tam wymordowani ogniem karabinów maszynowych. Wedle jednego przekazu ich ciała rozkładały się przez 10 dni w upale. Wedle innego, Żydzi zmusili około 40 Arabów do uprzątnięcia meczetu, a potem ich rozstrzelali nad wykopanymi przez nich grobami. W ataku na Lydda zginęło około 10 izraelskich komandosów i około 450 Arabów. Po masakrze arabscy mieszkańcy miasteczka zostali wypędzeni, w tzw. „Marszu śmierci z Lyddy”. Pędzono ich pieszo do obozu uchodźców w Ramallah, bez odpoczynku i bez wody, w 35 stopniowym upale. Z wyczerpania i odwodnienia zmarło do 350 osób. Niektórzy przeżyli dzięki picciu własnego moczu. Wedle zeznań świadków, podczas marszu izraelscy żołnierze mordowali Arabów, którzy odmówili oddania pieniędzy i kosztowności. W tym samym czasie Żydzi wypędzili ok. 70 tysięcy mieszkańców okolicznych wsi i miasteczek.

17.09.1948. Morderstwo hrabiego Folke Bernadotte. Terrorystyczna organizacja Lehi zastrzeliła hrabiego Bernadotte, ONZ-owskiego mediatora w konflikcie arabsko-żydowskim. Bernadotte, szwedzki arystokrata, dyplomata,

podczas II wojny światowej uratował 31 tysięcy więźniów niemieckich obozów koncentracyjnych, w tym do 11 tysięcy Żydów. Jednym z przywódców Lehi był Icek Jeziernicki, znany bardziej jako Itzhak Szamir, premier Izraela. Trzej mordercy stanęli przed izraelskim sądem, ale zostali natychmiast zwolnieni. Jeden z nich został później posłem do Knesetu. Po zamachu Lehi została zdelegalizowana przez rząd Izraela, ale zaledwie kilka miesięcy później, 14 lutego 1949, udzielono jej członkom amnestii. W 1980 roku Izraela ustanowił „Wstęgę Lehi” – wojskowe odznaczenie za zasługi wojenne w ustanowieniu państwa Izrael. Izrael przeprosił Szwecję za zamordowanie hrabiego Bernadotte dopiero w 1995 roku.

29.10.1948. Masakra w al-Dawayima. Izraelski 89 batalion komandosów (ten od Lydda) zajął miasteczko bez oporu i zmasakrował mieszkańców. Żydzi zabijali dzieci bijąc je pałkami po głowach. Jeden z oficerów rozkazał wepchnąć dwie kobiety do domu, który kazał wysadzić w powietrze. Jeden z żołnierzy przechwalał się, że zgwałcił, a potem zastrzelił kobietę. Żydzi przyznali się do zabicia 80-100 ludzi, jednak według Mukhtara, zeznającego pod przysięgą, zginęło 455 osób, w tym 175 kobiet i dzieci. 89 batalion oczyścił miejsce masakry 1 listopada, usuwając wszystkie ślady. Pluton OC z 89 batalionu przyznał się do masakry, ale nikt nie został ukarany.

29.10.1948. Masakra w Saf Saf. Siły izraelskie zaatakowały wieś, położoną w pobliżu granicy z Libanem. Mieszkańcy się poddali. Żydzi zmasakrowali 50 – 70 związanych jeńców i zgwałcili liczne kobiety.

30.10.1948 – 02.11.1948. Masakra w al-Saliha. 7 brygada armii Izraela, pod dowództwem gen. Mosze Karmela dokonała masakry we wsi położonej nad granicą z Libanem. Wysadziła w powietrze meczet z 94 ludźmi w środku i wymordowała ok. 70 kobiet, mimo wywieszenia białej flagi. Pozostali mieszkańcy zostali wypędzeni.

30.10.1948. Masakra w Eilabun. 12. batalion brygady Golani zajął wieś, zamieszkałą przez Arabów – chrześcijan (Maronitów). Żydzi wkroczyli do wsi eskortowani przez 4 księży, niosących białe flagi. Dowódca nakazał spędzić wszystkich 800 mieszkańców na placu. Żydzi zastrzelili wtedy jednego starca. Pozostałych mieszkańców wypędzili do odległej o 5 km miejscowości Maghar. Spośród mieszkańców dowódca batalionu wybrał 17 zakładników. 12 z nich rozstrzelano na miejscu, pozostałych 5 żydów użyli jako żywych tarcz dla swych samochodów pancernych. Następnie obrabowali domy. Mieszkańców pędzono do 3 kolejnych wsi, bez jedzenia i wody, zabijając po drodze jeszcze jednego staruszkę i raniąc 14 kobiet. Żydzi obrabowali ich też z pieniędzy, kobiety z kosztowności, a wreszcie załadowali do ciężarówek i wywieźli do Libanu. Ta zbrodnia jest wyjątkowo dobrze udokumentowana przez dochodzenie ONZ. Po interwencji Watykanu i ONZ, Izrael pozwolił ocalałym wrócić do Eilabun. Dwie okoliczne wsie zostały jednak zrównane z ziemią. O masakrze w Eilabun nakręcono w 2007 roku film „Synowie Eilabun” (Sons of Eilabun).

31.10.1948 – 01.11.1948. Masakra w Hula. Wieś w granicach Libanu została zajęta przez brygadę Karmeli izraelskiej armii. Około 58 mężczyzn ze wsi zostało rozstrzelanych, ich ciała wrzucone do jednego z budynków, który potem wysadzono w powietrze. Jeden z 2 oficerów odpowiedzialnych za zbrodnię stanął przed izraelskim sądem, gdzie wykręcał się argumentem, że została popełniona poza granicami i jurysdykcją Izraela. Został skazany na 7 lat więzienia, wyszedł po roku i dostał retrospektywny pardon od izraelskiego prezydenta. Zrobił potem karierę jako prawnik i dyrektor Agencji Żydowskiej, organizującej emigrację żydów do Izraela.

07.02.1951. Masakra w Szarafat. Z rozkazu premiera Izraela, Davida Ben Guriona, 16 brygada Armii Izraela przekroczyła linię zawieszenia broni i wkroczyła do wioski położonej na Zachodnim Brzegu (pod kontrolą Jordanii), 5 km od Jerozolimy.

Wysadzono w powietrze dom Mukhtara i jego sąsiada. Zginęło 14 osób, w tym 3 kobiety i 5 dzieci. 5 kobiet i 3 dzieci zostało rannych.

14.10.1953. Masakra w Qibya. Atak przeprowadzono z rozkazu premiera Ben Guriona i ministra obrony Pinkasa Lawona. Akcją dowodził Ariel Szaron. Miała być odwetem za podłożenie miny pod izraelski patrol przez OWP. O 21:30 około 700 żydowskich żołnierzy zaatakowało przygraniczną wioskę w Jordanii, na północny zachód od Jerozolimy. Żydzi ostrzelali wieś z moździerzy, potem wystrzelali mieszkańców i wysadzili w powietrze ich domy. Stosy podziurawionych kulami trupów leżały przy drzwiach budynków. Zginęły 42 osoby, głównie kobiety i dzieci, 13 zostało rannych. Zgodnie z oryginalnym raportem z akcji, Szaron osobiście nakazał swym żołnierzom „maksymalne zabijanie i niszczenie”. Ben Gurion początkowo kategorycznie zaprzeczył, jakoby jednostki armii Izraela były odpowiedzialne za masakrę. Dziennikarzowi Uri Awneri, wydawcy magazynu Holam Hazeh, nieznani sprawcy połamali ręce za krytykę masakry w jego gazecie.

29.10.1956. Masakra w Kafr Qasem. Izraelska akcja pod kryptonimem „Trójkąt Wsi”. Wieczorem 28 października izraelska paramilitarna policja graniczna nakazała godzinę policyjną, o której powiadomiła Arabów dopiero na 1,5 godziny przed jej rozpoczęciem, po czym ustawiła punkty kontrolne przy 6 palestyńskich wioskach, leżących na terenie Izraela, ale w pobliżu „Zielonej Linii” dzielącej Izrael od Jordanii. Żołnierze izraelscy zatrzymywali wracających na rowerach z pracy Palestyńczyków, ustawiali ich w szeregu i rozstrzeliwali. Zatrzymali autobus z kobietami i dziećmi i wszystkie zastrzelili – 9 kobiet, w tym jedną w ciąży, i 7 dzieci. Sprawdzali, czy ktoś się jeszcze rusza i dobijali strzałami w głowę. Ostrzelali ciężarówkę wiozącą 26 wracających z miasta ludzi. Przez kilka miesięcy władze Izraela usiłowały ukryć masakrę. Kiedy to zawiodło, dowódca akcji, płk. Szadmi, stanął przed sądem, został uznany winnym

„administracyjnej pomyłki” i ukarany grzywną równą sumie 50 groszy. Jego podwładni dostali wysokie wyroki, ale zostali prawie natychmiast zwolnieni. Wszyscy dostali podwyżki i nagrody. Kilku z nich zrobiło potem karierę w izraelskiej administracji. Dwaj izraelscy żołnierze, którzy nie wykonali rozkazu strzelania do cywili i zgodzili się być świadkami na procesie swych kolegów, byli szykanowani i straszeni śmiercią w anonimowych telefonach.

1956. Masakra egipskich jeńców wojennych. Podczas Kryzysu Sueskiego wojska izraelskie zmasakrowały około 300 bezbronnych jeńców wojennych. Ciała zakopano w masowych grobach. Premier Izraela, Izchak Rabin, odmówił w 1992 roku ścigania winnych, powołując się na przedawnienie.

13.11.1966. Incydent Sammu (Al-Sammou). 400 komandosów i 60 saperów izraelskiej armii, wspieranych przez 8 czołgów i lotnictwo przekroczyło „Zieloną Linie” i zajęło Sammu. Mieszkańcy zostali wypędzeni z domów, które Żydzi wysadzili w powietrze. Wedle ocen ONZ, zniszczyli 125 domów, ośrodek zdrowia i szkołę. W starciu z jednostkami jordańskimi, które przybyły na pomoc zginęło 18 osób, 54 zostało rannych. Atak został potępiony przez rezolucję 228 RB ONZ.

15.09.1982 – 18.09.1982. Masakra w obozach Sabra i Szatila w Bejrucie. Okupujące Bejrut wojska izraelskie wpuściły libańskich falangistów do obozów dla uchodźców palestyńskich, a nawet dostarczyły im ciężarówek do transportu bojówek i oświetlały teren obozów reflektorami z helikopterów i flarami, by ułatwić im zadanie. Falangistowska milicja wymordowała do 3500 Palestyńczyków, głównie kobiety i dzieci. Dwie niezależne komisje uznały, że Izrael był zamieszany w masakerę, a Minister Obrony Ariel Szaron ponosi osobistą odpowiedzialność. Masakra jest jednym z wątków filmu Ari Folmana „Walc z Baszirem”.

20.05.1990. Masakra w Ojoun Qarra (Riszon Lezion). Żołnierz izraelskiej armii, Ami Popper, z pobliskiego osiedla żydowskiego Riszon Lezion podszedł do czekającej na przystanku

autobusowym grupy 100 robotników z pobliskiej Gazy i zażądał okazania kart identyfikacyjnych. Gdy przekonał się w ten sposób, że wszyscy są Arabami, rozkazał im klęczeć w 3 rzędach i otworzył do nich ogień z rkm M-16, zabijając 7. Władze Izraela próbowały wmówić, że był chory umysłowo, kiedy to się nie udało, wytoczono mu proces, w wyniku którego został skazany na siedmiokrotne dożywocie. W więzieniu otrzymał jednak specjalne przywileje, pozwolono mu się ożenić i często wychodzić na 48-godzinne przepustki. Dorobił się trójki dzieci, a wyrok złagodzano mu do 40 lat.

25.02.1994. Masakra w Meczecie Ibrahima w Hebronie. Żydowski terrorysta Baruch Goldstein, z nielegalnego osiedla Kiriat Arba, otworzył ogień z karabinu maszynowego do muzułmanów modlących się w Meczecie Ibrahima (nad Grotą Patriarchów), zabijając 29 osób, raniąc 125. Został obezwładniony i pobity na śmierć. Żydzi wybudowali mu w Kiriat Arba kaplicę, w której czczony jest jako męczennik.

27.12.2008. Atak na Gazę. Atak z powietrza, wody i lądu – 1400 zabitych, w tym ponad 900 cywili, z czego ponad jedna trzecia to dzieci. Zniszczona została infrastruktura, szkoły, magazyny żywności, Izrael używał białego fosforu na obszarach cywilnych.

31.05.2010. Atak na statek Mavi Marmara. Statek został zaatakowany na wodach międzynarodowych. Izraelscy komandosi zastrzelili 9 osób. Zgodnie z wynikami autopsji, 6 z nich zostało zastrzelonych z broni przystawionej blisko do ciała, w stylu egzekucji. Zostało to całkowicie zignorowane przez media. Komisja ONZ, powołana do zbadania izraelskiego ataku ogłosiła, że izraelska armia odmawia wydania materiałów filmowych i fotograficznych zarejestrowanych przez załogę statku podczas izraelskiego ataku.

08.07.2014 – 26.08.2014. Atak na Gazę. Atak z powietrza, wody i lądu – 1462 zabitych cywili, znaczna część enklawy legła w gruzach. Jest ona w dalszym ciągu otoczona kordonem blokady

przez Izrael i Egipt dyktatora Sisiego.

Autorstwo: Krzysztof Woźniak

Źródło: [MediumPubliczne.pl](https://mediumpubliczne.pl)

BIBLIOGRAFIA

https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_killings_and_massacres_in_Mandatory_Palestine

<http://mfa.gov.il/MFA/MFA-Archive/2000/Pages/Terrorism%20deaths%20in%20Israel%20-%201920-1999.aspx>

http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/casualties_total.html